Fra områdepræsidentskabet:

Vi er, hvad vi tænker

Ældste Hans B. Ringger



Præsident Hans B. Ringger

Den afdøde ældste James E. Talmage fra De Tolvs Råd har sagt følgende om vores forhold til os selv: »Jeg er nødt til at leve mere sammen med mig selv end med nogen anden. Min personlighed og jeg er uadskillige ledsagere ikke kun i dette liv, men også udover det, for vi er udødelige. I hele evigheden skal vi leve som et væsen. Kender vi hinanden så godt, som vi burde? Kommer vi godt ud af det med hinanden, når vi er alene, eller er vi bitre, vrede eller hadefulde over for os selv? I hvilket selskab er jeg, når jeg er alene? Hvordan er det lokale møbleret, som mine tanker bor i? Det lokale, som jeg trækker mig tilbage til for at være alene med mine tanker, for at tale med mig selv og for at bede.«

Ældste Talmage taler om et »åndeligt lokale«, som vi møblerer med vore tanker. Er der varmt og dejligt derinde, eller koldt og upersonligt? Er væggene prydet med malerier, der behager vore sanser? Er der vinduer, hvorigennem strålende solskin strømmer, eller er det mørkt, fordi gardinerne ikke er trukket tilside? Møblerne kommer fra forskellige steder og afgør vore tanker, som påvirkes af vore sanser og omgivelserne og af alt, som vore øjne og ører opfatter. Ofte overraskes vi og overvældes af disse indtryk. Det er derfor vigtigt at være forberedt på visse farer. Indianerne havde en vane med at sove med »et øre til jorden«. Derved ville de bemærke en fjendes komme, længe før de fysisk kunne se ham.

Gennem vor Frelsers lærdomme opfordres vi konstant til at lytte til den sagte stemme i os. Da vi blev bekræftet som medlemmer af Kirken, blev vi lovet, at Helligånden ville være en vejviser og en konstant kilde. Mange følger dette råd og sover med deres »åndelige øre til jorden«. Men ofte oplever vi tider, hvor vi er døve og ikke i stand til at høre. Så opstår der en situation, som er beskrevet af Esajas, hvori folket ikke er villige til at lytte til den indre stemme og derved løber den rene kilde tør: »Hør kun, dog skal I intet fatte, se kun, dog skal I intet indse! Gør hjertet sløvt på dette folk, gør dets ører tunge, dets øjne blinde, så det ikke kan se med øjnene, ej heller høre med ørerne, ej heller fatte med hjertet og omvende sig og læges« (Es. 6:9-10).

Vi har fået mange udveje til at undgå denne situation. I daglig bøn kan vi nærme os Gud med vores inderste væsen. Vi ved, at han ser og kender os, som vi tænker i vore hjerter. Der er derfor ingen grund til at foregive eller spille en rolle. At være ærlig over for Gud og over for os selv giver os en indre fred og gør vore tanker og handlinger harmoniske. Man kan bogstavelig talt udgyde sit hjerte for Gud. Faste og meditation fører også til renhed og selverkendelse, og dermed til forandringer af vore tanker og handlinger.

Studium af de hellige skrifter giver os den rette jordbund for gode tanker. Ofte plages vor ånd af det, vi virkelig ikke ønsker at tænke; det er, som vi er i deres magt. Præsident Benson har sagt: »Vores ansvar med hensyn til vore tanker begynder med, HVORDAN vi håndterer dårlige tanker, når de er kommet ind i hovedet. Ligesom Jesus bør vi også omgående standse fristelsen. Vi bør aldrig tillade Satan at påvirke os med sine rænkefulde tankerækker.« Når vi møblerer vores åndelig lokale med gode ting, er der ingen plads tilbage til dårlige ting. Vi må i tide finde en måde at blokere for negative tanker og forhindre dem i at udvikle sig. Det er ikke tilfældigt, at præsident McKay sagde, at de største slag i livet udkæmpes i vor egen sjæls rum. Vi må hver enkelt gennem egne erfaringer lære, hvilke veje der fører til gode tanker. Martin Luther sagde: »Vi kan ikke forhindre fuglene i at flyve over vore hoveder, men vi kan forhindre dem i at bygge rede.«

»Vi er, hvad vi tænker.« Vore tanker fører til en bestemt opførsel. Vore handlinger er tanker, der er blevet synlige. I vore dage er der megen snak om betydningen af at føre et afbalanceret liv. Krop og sjæl, tanker og handlinger bør udgøre et sammenhængende hele. Hvis de ikke gør, så har vi en splittet person. Jakob sagde: »En tvesindet mand ... er ustadig på alle sine veje« (Jakobs Brev 1:8). For vores eget velbefindende er det af stor betydning, at vi udvikler vores personlighed. Det mislykkes ofte for os, fordi vi ikke kan forsone vore tanker med vore handlinger. Vi er ikke i harmoni. Må må underkaste vores indre og ydre væsen under samme kommando. Når vi bønsomt træffer en afgørelse, må vi holde fast ved den. Hvis vi har besluttet at være ærlige, bør vi til alle tider være ærlige, og ikke kun når nogen holder øje med os. Når vi modtager en kaldelse, bør vi udføre den på samme måde, som vi har lovet at gøre. Hvert eneste ønske kræver en indsats; et løfte vil sige at holde det, der er blevet lovet; og tro kræver gerninger. Et hus, hvis fundament ikke støtter hele huset, vil falde, ligesom manden hvis åndelige grundvold ikke støtter hans gerninger.

Så en tanke
og høst en handling.
Så en gerning
og høst en karakter.
Så en karakter
og høst himmel eller helvede.

At høste Himlen er at følge Kristus. Jesus spurgte farisæerne: »Hvad mener I om Kristus?« (Matt. 22:42). Han erkendte påvirkningen fra vore tanker på vores opførsel og handlinger. Han vidste, at den eneste måde at komme til Herren på, er at have de rette tanker om Messias. I de mange »ve«, han udtaler over farisæerne, langede han ud efter deres åndelige oppførsel (se Matt. 23:1-39).

Lykke er kun muligt ved at føre rene tanker ud i livet. □

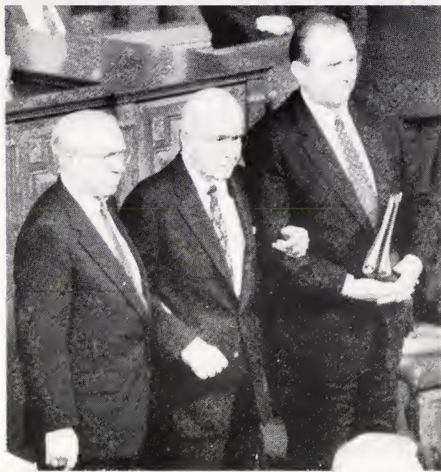
INDHOLD:

140 ÅR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Se artiklen på side 4

Lyt til en profets stemme



Det Første Præsidentskab, fra venstre: førsterådgiver, præsident Gordon B. Hinckley, præsident Ezra Taft Benson og andenrådgiver, præsident Thomas S. Monson.

Det følgende er en lederartikel der oprindelig blev skrevet til Church News fra den 24. marts 1990. Skønt der nu er gået et par måneder siden generalkonferencen i Salt Lake City, mener vi, at budskabet stadig er aktuelt, for i næste måned vil vore læsere kunne læse hele konferencen i julistjernen. Ligeledes skulle videooptagelserne snart være tilgængelige på kirkebibliotekerne. (Redaktionen).

Tusinder af Kirkens ledere og medlemmer fra hele verden vil samles på Tempelpladsen den 31. marts for at lytte til vor profets stemme. Millioner vil have muligheden for at se og lytte til generalkonferencen på TV og i radio via satellit eller radiobølger.

Vi vil modtage råd og vejledning fra Det Første Præsidentskab, De tolvs Råd og andre generalautoriteter og flere af Herrens kirkes ledere. Hvilken stor mulighed for i dag at lære om Herrens vilje med os.

Når vi nu lytter og tænker over vor profets, vore apostles og lederes ord til os, bør vi tænke på hvem det er der taler til os.

Vi bør forstå, at Kirkens virksomhed er mere omfattende end nogensinde før, med en enorm vækst, med kirkebygninger og templer under opførelse over hele verden, missionærer som drager ud til jordens fjerneste ender og de nyeste teknologiske frembringelser, der nu bruges i Kirkens administration for at få værket til at gro.

Vi må også forstå, at det er en tid med stor ugudelighed, hvor modstanderen samler sine tropper for at nedkæmpe Guds riges store fremgang.

Når vi forstår alt dette, bør vi spørge os selv, hvem Herren vil anbringe på jorden til at lede sin kirke i disse kritiske tider, i denne tid med stor vækst, store vanskeligheder og de store forberedelser der går forud for kulminationen af Herrens værk.

Tror I ikke, at Gud ville gemme nogle af de største ånder, nogle af de mest udvalgte til at komme ned på jorden og lede sit rige netop nu? Ville han ikke netop omhyggeligt forberede dem til det enorme ansvar med at lede Kirken? Vi kan være forsikrede om, at det vi vil komme til at høre fra disse ledere under generalkonferencen »...vil være Herrens vilje, vil være efter Herrens sind, vil være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse«. (L&P 68:4).

Hvorledes kan vi nu forberede os og være modtagelige for de råd der vil blive givet under konferencen?

Først må vi forberede os åndeligt. Vi kan kun kende det der kommer fra Gud gennem Guds Ånd (1 Kor. 2:11). For et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds Ånd, det er ham en dårskab. Det der kommer fra Gud må bedømmes åndeligt (1 Kor. 2:14).

Hvis vi ikke er åndeligt indstillet, kan vi ikke forvente at forstå eller blive opløftet af det, der siges ved en generalkonference. Vi må nødvendigvis bede og måske faste for at forberede os åndeligt til en konference. Hvis vi har et bestemt problem med noget, vi har gjort forkert i vort liv, bliver vi nødt til at lytte omhyggeligt efter råd på dette specielle område.

For det andet bør vi samle vores familie og sammen lytte eller se konferencen. Selv små børn kan fange ånden ved konferencen, hvis forældrene forbereder dem omhyggeligt og hjælper dem til at forstå, at dette er en speciel begivenhed med særlige muligheder.

Endelig er de rette omgivelser meget vigtige. Vi vil ikke få meget udbytte fra en konference, hvis vi ligger halvsovende på en sofa og prøver at læse i et eller andet blad mens der tales. Det er for let at døse hen, hvis man gør sig det for mageligt.

Hvis vi forbereder os åndeligt og bønsomt, hvis vi er vågne og opmærksomme og vort hjerte er åbent, vil vi bedre kunne forstå hvad det var apostlen Paulus mente, da han skrev: »Thi Guds ord er levende og virkende og skarpere end noget tveægget sværd ... og det sønderdeler sjæl og ånd«. (Hebr. 4:12). Vi vil opdage, at Guds ord, som det gives os gennem hans ledere, vil være virkende og skarpt i vort liv, og gennem vore tanker og vort hjertes ønsker vil vi blive lykkeligere, mere trofaste og mere lydige medlemmer af hans rige. □

Church News, 24. marts 1990

Kom med dit bidrag til den nye Bibeloversættelse

Sådan kunne ordene lyde, og rent faktisk sker der mange ting rundt om i landet i denne forbindelse. Stjernen foreslog for nylig sine læsere at deltage i arbejdet omkring den nye oversættelse af Bibelen.

Måske har menighedsrådet i Tønder læst Stjernen, for de er gået i gang med en studiekreds, hvor menighedens medlemmer gennemgår den nye prøveoversættelse og så eventuelt fremsender ændringsforslag.

Det interessante er, at menigmand kan blande sin røst sammen med de lærde. Og de lærde **skal** vurdere hvert eneste forslag.

Det giver os som medlemmer og ledere en særlig mulighed og et særligt ansvar. Vi kan nu for første gang nogensinde ytre os med en pligt for modtageren til at lytte og bedømme. Tag et initiativ og vær med. Vi kan og bør gøre det, for gør vi det ikke, vil Herren måske spørge os en dag: Hvor var I henne, da de ændrede på mine ord? □

FP

Mennesker fra alverdens lande undervises i Allerød ward



De mange nationer samlet foran Kirken, her er medlemmer og undersøgere fra USA, Ghana, Uganda, Angola, Syrien, Bulgarien, Rumænien, Sovjet og Tyrkiet.

I Allerød ward findes et væld af forskellige sprog, som bevidner evangeliets tag i alle verdens nationer. Siden Sandholmlejren blev taget i brug for flygtninge har Allerød wards haft mange dejlige åndelige oplevelser og mange udfordringer.

Allerød ward afholder derfor et engelsk nadvermøde, som afholdes på samme tidspunkt som nadvermødet for wardet.

Dette sker som en fast del af wardets arbejde for dets medlemmer og fremmedsprogede undersøgere. Br. Jens Andersen, som er wardsmissionsleder udtaler: »I dette sidste års tid har der hver søndag været ca. 15 mennesker tilstede ved dette møde.

Inden da prøvede wardet først at oversætte for disse undersøgere til nadvermødet, men det krævede mellem 5-7 oversættere, hvilket forstyrrede mødet. En enkelt søndag oversatte vi den sidste tale, men biskopsrådet traf derefter den beslutning at organisere dette specielle møde«.

Ældste og søster Rasmussen har udført et utrætteligt arbejde i denne forbindelse, og ældste Rasmussen siger: »Dette møde er en nødvendig første begyndelse for disse mange mennesker, som slet ikke forstår dansk. Her kan vi give dem evangeliet, så de fatter det, inden de måske bliver sendt ud af landet igen. Hvis et nyt medlem kan forblive i landet, rykker de naturligt over i det »danske« nadvermøde, når de sprogligt kan bære det«.

Wardsmissionslederen br. Jens Andersen fortsætter: »Disse nye medlemmer og undersøgere føler, at vi på denne måde gør noget specielt for netop dem, hvilket de er meget glade for. Og vi føler, at det hjælper os meget i den integrationsproces, som er vores opgave at støtte på bedste måde«.

Bror Albert K. Ajeman siger:



Albert K. Ajeman.

»Jeg er stolt over at være medlem og håber på at kunne bringe mine venner med til dette møde«.

Bror Samuel Mensah har samme følelse: »Jeg er glad for at være medlem af denne den sande Kirke på Jorden«.

En tilfældig søndag var der medlemmer og undersøgere fra Ghana, Uganda, Angola, Syrien, Bulgarien, Rumænien, Sovjet og Tyrkiet.

Dette »engelske« nadvermøde i Allerød ward er i sandhed blevet et springbrædt for evangeliets udbredelse blandt alle verdens nationer.

Det bekræftes af et brev, som Allerød ward modtog for



Samuel Mensah.

nogen tid siden fra en bror, som rejste tilbage til sit hjemland. Han skrev, at han havde undervist og døbt 50 af sine venner, og at han nu har brug for hjælp i form af flere eksemplarer af Mormons Bog. □

Tempel skal bygges i Bountiful i Utah



Det Første Præsidentskab har bekræftet planerne om at bygge et tempel i Bountiful, som er en by med 34.000 indbyggere lige nord for Salt Lake City.

I et brev til regionalrepræsentanter og stavspræsidenter i Davis amt i Utah dateret 2. februar 1990 henviste Det Første Præsidentskab til en bekendtgørelse fra d. 2. maj 1988, at der var købt jord i Bountiful til »en mulig opførelse af et tempel«.

»Vi har nu besluttet at indlede konstruktionen af et tempel på dette sted«, siges det i brevet, som blev oplæst ved lokale stavskonferencer og andre møder den 18. februar.

»Vi er overbevist om, at denne bekendtgørelse vil blive budt velkommen af mange trofaste sidste dages hellige, som bor i Davis amt«, siges det i brevet.

Stedet for templet i Bountiful ligger i et højtliggende område øst for byen med udsigt over dalen og den store Saltsø mod vest.

Med bekendtgørelsen af templet i Bountiful og det for nyligt bekendtgjorte tempel i Orlando i Florida har Kirken nu 49 templer, som enten er bygget, bygges eller er planlagt. □

Church News.

Da evangeliet kom til Danmark

14. JUNI 1850



Erastus Snow, ca. 1850.

I vores første artikel om begivenhederne i Danmark i 1850 bragte vi citater fra Erastus Snows dagbøger om de første dage i København. Det interessante ved datoen 14. juni er vel nok mest det, at her kom en Herrens apostel til det lille København for at begynde forkyndelsen, fordi Herren vidste at her var der mange der ville modtage evangeliet og blive til styrke for Jesu Kristi kirke.

Tusinder blev grebet af budskabet og fulgte kaldet trods store forfølgelser, lidelser og afsavn. Når de havde udstået forfølgelserne i Danmark fulgte en anstrengende og farefuld rejse over havene, over land og en udmarvende rejse over sletterne. En rejse som for nogles vedkommende fandt sin afslutning med en grav og sørgende efterladte. De var modige, vore pionerer. Det utrolige var vel nok at mange af brødrene vendte tilbage som missionærer i årene der fulgte.

I Morgenstjernen, det historisk-biografiske månedsblad, som Andrew Jensen udgav i 1880'erne, fandtes følgende beskrivelse som Chr. Christiansen skrev.

»Af Ældste George P. Dykes blev jeg d. 17de August 1850 ved Daab indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og jeg blev saaledes et levende Vidne til nogle af de Omstændigheder, som indtraf i Skandinavien i Kirkens förste Dage, samt saa' hvorledes Djævelen i Begyndelsen bestræbte sig for at forstyrre den lille Flok. Iblandt dem, som blev döbte den förste Uge, var en begavet ung Mand ved Navn Nielsen tilligemed hans Fader og Söster samt hendes Mand (Hr. Snecker). De bleve strax efter deres Daab besatte af Mörkets Magt og löbe omkring til de andre Nydöbte, skrigende: »Vi ere bedragne; disse Mænd fra Amerika samle Folk for at före Krig og de sige, at vi skulle blive Konger og Præster« o.s.v.

Dette var imidlertid ikke tilstrækkeligt til at kunne gjöre den lille Haandfuld Hellige nogen synderlig Uro, men en kort Tid efter indtraf en Omstændighed, som var af en alvorligere Beskaffenhed. George P. Dykes begyndte nemlig at fortælle os, at han var lige saa stor en Apostel som Erastus Snow, og naar nu Snow vilde sende ham til Jylland, saa var det fordi han var misundelig paa ham paa Grund af hans Fremgang i Kjöbenhavn, hvor de unge Hellige selvfölgelig vilde forlade Troen, naar han (Dykes) forlod dem. De Hellige græd og fik virkelig Modfölelser for Broder Snow fordi, som de syntes, han var saa haard mod Dykes og tillige mod os, idet han vilde beröve os den Mand, vi elskede saa höjt. Men Broder Snow vidste hvad han gjorde og forstod Sagen bedre end vi. Broder Dykes rejste til Aalborg og vi bestod Pröven.

I Oktober Maaned blev jeg ordineret til Lærer, og F.C. Sörensen og Johan A. Ahmanson bleve samtidig ordinerede til Diakoner. Ingen af os kjendte ret meget til Præstedömmets Grader; men da Ahmanson erfarede, at hans Ordination var mindre end min, vilde han ikke modtage sit Kaldsbrev, saa fornærmet blev han derover. Den samme hoffærdige Aand blev siden Aarsag til hans Fald.

Iblandt de förste kraftige Gjerninger, som ifölge min bedste Kundskab blev udfört i Danmark, var Helbredelsen af Rasmus Andersens 4-aarige Sön, som var en Kröbling og havde aldrig kunnet gaa. Han blev ved Salvelse og Haandspaalæggelse helbredet og gik, derefter oprejst paa sine Födder ligesom andre Börn. Folket forundrede sig storligen over at se Drengen gaa med sin Moder til Forsamling nogle faa Dage senere.

Den 13de Oktober 1850 blev jeg gift med Hedvig Brun. Vi vare det förste Par, som blev ægteviet af Kirkens Ældster i Skandinavien. Broder Forsgren udförte Ceremonien, da Broder Snow var fraværende paa en Tur til England. Vi vare ligeledes det förste Par, som blev gift efter den borgerlige Lov på Raadstuen i Kjöbenhavn.

Nytaarsdag 1851 blev jeg ordineret til Ældste af Erastus Snow, hvilket var den förste Ordination til det melkisedekske Præstedömme i Danmark. I Marts Maaned blev jeg i Forening med Præst Christian Larsen sendt til Aalborg for at hjælpe Ældste Dykes i Evangeliets Tjeneste dersteds. Vi vare de förste af de nydöbte Medlemmer, som bleve udsendte som Budbærere af det glade Budskab i vort Födeland, og vi maatte lide megen Forfölgelse samt vare udsatte for stor Modstand; men Herren velsignede vort Arbejde, Mange bleve döbte, og vi glædede os storligen i Guds Gjerning. Den 23de November 1851 blev den förste Person i Salling indlemmet i Kirken ved Daab. Det var en ældre Kone ved Navn Karen Höstgaard, som boede i Nærheden af Skive. Strax derefter blev et betydeligt Antal döbte i Skive og Omegn«.

Broder Christiansen fødtes i 1824 og blev omrejsende ældste i Aalborg og Vendsyssel konference. senere blev han distriktspræsident for Nørre-Jyllands distrikt. Han emigrerede i 1852-53 og vendte tilbage som fuldtidsmissionær i 1865.

Mere om Peter O. Hansen.

Siden december, da jeg begyndte denne serie, har jeg fundet mere og mere om P.O.H. uden dog at komme helt til bunds i hans historie. Vi på redaktionen besluttede at skrive til Deseret News og bede dem efterlyse efterkommere efter P.O.H. Det var i januar, og ti-

fortsætter side 6

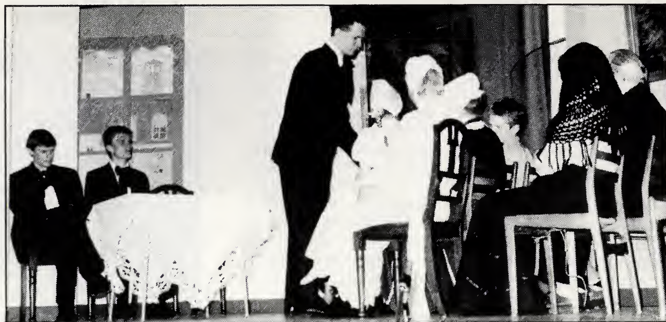
140 ÅR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

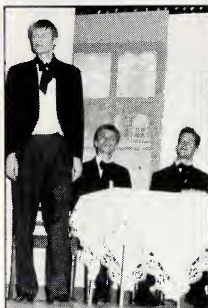
140 ÅR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Skuespil om kirkens første historie i Danmark



Det første nadvermøde. (foto: Kirkenyt).



Stykkets forfatter Helge Nørrung spillede Peter O. Hansen.

I anledning af Kirkens 140 års jubilæum i Danmark opførte Københavns stavs 1. ward et historisk skuespil i kirkebygningen på Priorvej i København. Skuespillet der var blevet skrevet af Helge Nørrung, beskrev nogle af de besværligheder som de første Sidste Dages Hellige i Danmark måtte kæmpe med.

»Det har været mit ønske i flere år at skrive et sådant historisk skuespil«, fortæller br. Helge Nørrung, der er formand for aktivitetskomiteen i Københavns 1. ward. »Det der ligesom satte gang i min gamle drøm var da vi i wardet sidste år opførte »Nøddebo Præstegård«.

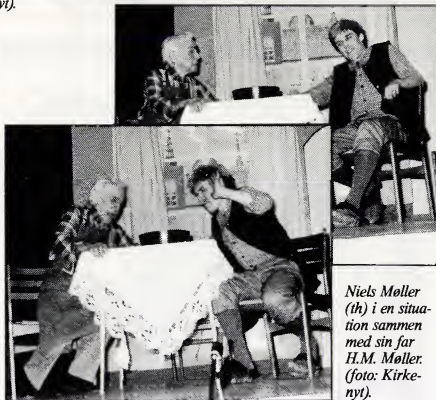
»Da jeg så den 23. december sidste år gik vagt ved juleudstillingen på Maglegårds Allé tumlede jeg med planerne for hvordan et sådant skuespil skulle være. Dernæst brugte jeg mine fridage i julen til at skrive drejebogen ligesom jeg de følgende fjorten dage stod tidligt op og skrev og undertiden tog natten til hjælp«.

Helge Nørrung fortæller at han læste så meget af Kirkens tidligste historie, som han kunne få fat på, ligesom han har forsøgt at sætte sig ind i datidens samfund og idéhistorie. »Erastus Snow var meget begejstret for de frihedstanker, der prægede Danmark på denne tid, og det har jeg selvfølgelig prøvet at give udtryk for i skuespillet«.

Helges manuskript, der efterhånden blev på 40 sider, blev modtaget med stor begejstring af de teaterglade medlemmer i Københavns 1. ward. »Der er efterhånden blevet en tradition for skuespil i 1. ward«, fortæller Helge, »men alligevel ønskede vi kun at have dem med der virkelig havde lyst til at lave skuespil. Vi bad derfor interesserede om at melde sig og det blev til en 15-20 medlemmer, der meldte sig«.

En af hovedrolleindehaverne i skuespillet, der kom til at hedde »Iben og Ingvar« var H.M. Møller, som ikke er medlem af Kirken. »Jeg og min kone kalder os venner af mormonerne, og jeg har da tit været nede på Maglegårds Allé, når der har været aktiviteter. En dag spurgte min svigerdatter og min søn (Merete og Niels Møller) om jeg ikke ville være med, da de stod og manglede én, der kunne spille bødkermesteren. Så jeg kom med, og jeg syntes det var vældig sjovt at være med«.

Helge Nørrung fortæller at H.M. Møller er en alletiders skuespiller. »Han spiller sig virkelig ind i rollen, og er undervejs i forløbet selv kommet med en masse gode forslag«.



Niels Møller (th) i en situation sammen med sin far H.M. Møller. (foto: Kirkenyt).

Skuespillet der blander facts og fiktion fortæller om Iben, der er tjenestepige hos en bødkerfamilie i København. De får en dag besøg af en proprietærfamilie fra Hørsholm, hvor sønnen i familien er forelsket i Iben. Missionærerne afvises af bødkeren men i den næste scene modtages missionærerne til gengæld venligt af proprietæren i Hørsholm, og senere helt åbent af Iben og hendes mor på samme egn. Stykkets drama er Ingvars kærlighed til Iben, som i starten afviser ham på grund af standsforskellen. Det går bl.a. ud over møllersvenden Esben, som bliver offer for Ingvars nedtrykthed. Alt ender naturligvis godt, idet alle brikker falder på plads før og under det historiske første nadvermøde i Danmark hos pramstikker Hans Larsen på Christianshavn.

Skuespillet, der blev opført som en form for totalteater, havde mange gode lydeffekter og flere små sjove indslag. Alle i skuespillet virkede vel instuderet og må siges at være en milepæl i amatørskuespil-kunst blandt Kirkens medlemmer i Danmark. □

Da evangeliet ... *fortsat fra side 4*

den gik uden at vi hørte noget. Men så sidst i marts fik vi 4 breve fra Utah fra mennesker, som skrev at de havde erfaret via Deseret News at vi søgte P.O.H.s efterkommere. Et af brevene var fra et oldebarn, og hun skrev at man havde nu lavet en bog om Peter O. Hansen og ved en telefonopringning samme dag til søster Ashby, som hun hed, lovede hun at sende mig bogen. Og miraklet skete, tre dage senere havde jeg bogen i hånden.

Familien havde samlet så meget som de nu kunne få fat i, men ikke længere end til 1875, de sidste 20 år havde man ingen viden om. Men det vi har fået nu er en dejlig historie om Peter, og når jeg er kommet igennem bogen, kan der måske blive lejlighed til en artikel om noget af det vi ikke vidste. Ja, sådan kan det gå, når man ønsker at få noget at vide. Hvor er det dog alligevel dejligt at vore pionerer var så flittige til at skrive dagbøger. Lad det være et eksempel til efterfølgelse. I ved ikke hvor vidunderligt det er at sidde med noget, der blev skrevet for over 100 år siden. Personerne bliver levende for en og døde årstal bliver til virkelige begivenheder.

Tillykke Danmark med de første missionærer. □

Jørgen Ljungstrøm.

Giv en Bibel til Rumænien



Mange prøver at hjælpe det rumænske folk i dets fysiske nød. Bibelselskaberne verden over forsøger at hjælpe, når det gælder nøden for bibler. Denne spørgen efter bibler er en bøn, der lyder fra alle Rumæniens kirker! En rumænsk kirkeleder udtrykte bønnen således: »Guds ord er fundamentet for vores liv«.

Rumæniens nye minister for religiøse anliggender udtaler: »Det gamle regime betragtede Bibelen som samfundsskadelig propaganda. Derfor forbød de al import af bibler. Men med det nye regime forholder det sig helt anderledes«, fortsætter ministeren. »Bibelen er vigtig for det rumænske folk. Hjælp os med at skaffe de bibler vi har brug for. Send os bibler!«

Stjernen opfordrer Kirkens medlemmer til at støtte denne indsats gennem at bidrage 50 kr. til Det Danske Bibelselskab, Frederiksborggade 50, 1360 København K, telefon 33 12 78 35, som så vil sørge for at sende endnu en Bibel til Rumænien. Derved vil du og jeg kunne berede jorden for mange mennesker, så de kan modtage evangeliets fylde når tiden er inde. □

Kirkens påskefilm vist i TV overalt i landet



Henved en million mennesker har formentlig i år set Kirkens nyeste påskefilm »En påskedrøm«, der blev udsendt over 12 TV-stationer i Danmark og en enkelt station i Nuuk (Godthåb) i Grønland.

»Flere stationer var meget interesserede«, fortæller Kent Gade Olsen fra Dansk Tabernakelkors Selskab, der står for distributionen af filmen i Danmark og Sverige. »Jeg var selv meget overrasket over så godt det gik i år.«

»En påskedrøm« der er et program på en halv time skildrer hvorledes drengen Jason, der spilles af skuespilleren Casey Ellison, har svært ved at forlige sig med sin fars tidlige død. Man følger Jason, der i nogen tid bor hos sin bedstefar på landet. Bedstefaderen spilles af skuespilleren Oscar Roland. Jason har det svært med sig selv og sine omgivelser indtil han i en drøm går tilbage i tiden og overværer Kristi korsfæstelse og opstandelse.

Programmet blev ikke bare vist i Danmark, men er blevet vist på TV-stationer overalt i Nord- og Sydamerika, Australien, New Zealand samt i Italien. Programmet kan ligeledes købes på NTSC-system via distributionscentret for dem, der har multisystem videoer. (Lagernummeret er VNVV4175).

Der deltager i filmen ca. 125 skuespillere og man har lagt et stort arbejde i at genskabe så realistiske scener fra det gamle Jerusalem som muligt. Og så kan det lige nævnes at det formentlig er første gang Kirken nogensinde har lavet en film hvori korsfæstelsen indgår. □

CG

Stort musical-projekt samler de unge



Ca. 150 mennesker, hvoraf de 75 ikke var medlemmer af Kirken, så den 7. april hvordan 16 unge i alderen fra 18 til 29 i en musical forklarede frelsesplanen.

Musicalen der hed »Alle har boet i Himlen« havde de unge arbejdet på i omtrent et halvt år. Det var Anne Thomsen fra Allerød ward, der fandt på at de unge skulle lave en musical. Str. Thomsen er kaldet som primarylærerinde, men en søndag i november sidste år blev hun bedt om at være vikar for wardets UV-klasse.

Str. Anne Thomsen bemærkede at de unge havde visse kommunikationsvanskeligheder hinanden imellem, hvorfor hun i samarbejde med wardets UV-repræsentanter gik i gang med planerne om at opføre en musical. Flere af de unge kendte allerede den amerikanske mormon-musical »My turn on Earth«, og herfra hentede man musik og inspiration.

Hurtigt blev Anne Thomsen og gruppen af unge dog klar over at man var nødt til at udbygge manuskriptet, og inden længe var én ifærd med at lave koreografi til danse, én anden manuskript og så videre. Alle blev engageret på en eller anden led. Faktisk var det sådan at de unge var nødt til at mødes en gang om ugen for at arbejde videre på projektet.

Stykket »Alle har boet i himlen« beskriver en familie, der er frusteret over hverdagens problemer. En dag hvor familiens medlemmer skændes og råber ad hinanden får de pludselig besøg af en engel. Englen tager dem med til den førjordiske tilværelse, hvor de ser hvilket potentiale de har. Efter at de har fået forklaret livets mening, vender familien atter tilbage til jorden med en fornyet beslutning om at leve et harmonisk liv.

»Formålet med projektet var at fortælle andre om frelsesplanen«, fortæller Anne Thomsen«, men derudover var det målet at de unge skulle udvikle kammeratskab, ansvarsfølelse og lære at forpligte sig. Og det er min helt klare fornemmelse at det mål er blevet nået. Over halvdelen af de unge der deltog i musicalen er blevet medlemmer af Kirken indenfor det sidste år, og to af dem indenfor det sidste halve år«.

Kristine Nygaard, der har været medlem af Kirken i 3 år var med til at oversætte nogle af sangene ligesom hun koreograferede nogle af dansene i musicalen, var meget begejstret for at være med i dette store projekt. »Jeg har altid interesseret mig meget for skuespil og sang, så at være med i denne musical, har givet mig en kæmpemæssig erfaring«.

Anne Thomsen har som sagt en kaldelse i Primary, men følte at hun her kunne yde en indsats for de unge. »Flere af de unge ønsker at opføre musicalen endnu en gang, men nu må tiden vise om det bliver til noget«, slutter Anne Thomsen. □
cg







Jeg har hørt:

Der er udkommet et nyt album med Tabernakelkoret. Denne gang med den New Zealandske verdenssangerinde Kiri Te Kanawa som solist i omkring halvdelen af de ialt 13 numre.

Det er absolut en plade man bør have i sin private samling.

For det første synger Tabernakelkoret som sædvanlig - fristes man til at sige - godt og meget musikalsk. For det andet er det sammen med en sopran af verdensklasse. Te Kanawa er absolut værd at høre på selvom jeg blev skuffet over »O Divine Redeemer«, den var lidt for teknisk betonet på bekostning af det meget åndelige der ligger i netop den hymne. Her manglede jeg den kildrende fornemmelse man får ned ad rygraden, når solisten begynder med ordene: »O, Divine Redeemer«. Nu lyttede jeg til indspilningen på en CD'er (i digital), og den var bare god. Du kan høre enhver lyd, også når solisten får et mindre halsproblem. Men køb den endelig, den fås også på både LP og Mc, og skulle kunne fås i pladeforretninger, men helt sikkert hos Dansk Tabernakel Kor Selskab, Østervej 7, 6000 Kolding.

Kent Gade Olesen, præsident for DTKS, fortæller at Kiri Te Kanawa selv har udvalgt repertoiret på indspilningen, ja, selv »Kom, kom Guds folk« som også høres. Det giver mig anledning til at synes at Tabernakelkoret præsenterer for mange gengangere. Der må findes et hav af god musik for et kor af den kvalitet. Nå, når man laver en plade, så skal den også kunne sælges. Men som John Christiansen skriver i Jyllandsposten. »Gamle fans vil sikkert holde fast ved den nye plade med populære klassikere, som Kiri Te Kanawa synger sammen med det flot klingende Mormon Tabernacle Choir«.

Og Bernhard Lewkovitch skriver i Kristeligt Dagblad:

»Og som en rigtig marmeladedisc med numre af Verdi, Gounod, Cesar Franck, Mendehlsohn og endnu flere er Kiri Te Kanawa godt på vej til hitlistens top-ti. Utah Symfoniorkester med assistance af Mormon Tabernakelkoret dækker hende godt op i scoringen af det ene point efter det andet, og en smuk stemme, ja, det har hun jo«.

Lad mig til slut fremhæve det meget smukt sunget fangekor fra operaen »Nabucco« af Verdi, jeg er lige ved at sige, at det nummer alene er pengene værd. □

Jørgen Ljungstrøm



Månedens billede

Stjernens Bibliotek



Ved en ihærdig indsats igennem mange år har vi på Stjernens kontor i København opbygget et bibliotek, der dækker mange aspekter af mormonismen. Blandt andet har vi forsøgt at lave en så komplet samling som mulig af de mange forskellige lektiehæfter, der har eksisteret i årenes løb.

Vi er dog hele tiden på udkig efter bøger om Kirken, så hvis du har SDH-bøger eller andre gamle materialer fra vores Kirke er vi meget interesserede.

Vores bibliotek på Stjernens kontor er selvfølgelig åbent for alle, dog må vi fortælle at det er et præsensbibliotek, d.v.s. at man ikke kan låne bøgerne med hjem, men man er velkommen til at komme og benytte dem på vores kontor. Vi har også fotokopieringsmaskine på kontoret, så er der noget man gerne vil have med hjem er man velkommen til for et beskedent beløb at fotokopiere de sider man har brug for. □

Carsten Gram.

PROFIL



Fremtrædende kunstner, selvom hun står i baggrunden

Så du det danske Grand Prix? Hvis du gjorde, så så du også Lei Moe, som var med til at backe sangene op. Det har hun forøvrigt været med til adskillige gange før.

Vidste du, at Lei Moe er medlem af Københavns 2. ward og har været medlem af Kirken i mange år, ja, siden hun var barn?

Som man nok kan se har Lei hawaiiansk blod i sig. Hendes far er aktivt medlem af Kirken på Hawaii og har levet sit liv som artist og rejst rundt med bla. et Hawaii-show med sang, dans og musik.

Lei er dog født her i Danmark, på Amager, så det er nok det danske, der præger hende mest, selv om udseendet er noget exotisk.

Hun fortæller at hendes sangkarriere faktisk startede med, at hun sang i wardskor i USA. Her var hun også med i et polynesisk kor, hvor, som hun siger: »Jeg anede ikke, hvad det var jeg sang, men det var sjovt«.

2 år tilbragte hun i USA og da hun kom hjem, involverede hun sig i både folkedans og kor i Kirken. Sammen med Kate Lindhardt, Dick Greisen og Steen Erik Jørgensen, dannede hun en folkgruppe, hvis ry for viden om.

I Norge bad man Lei, om hun ville komme og synge til et arrangement, og det resulterede i, at Lei blev der i 3 år. Hun arbejdede bla. for Kirkens oversættelseskontor i Moss. I disse tre år spillede hun lidt for sjov. Hjemme igen på Amager, dannede Lei en gruppe, hvis navn var »Skunk Funk«, sammen med sin søster, Lupe, og bror, Lanni. Denne gruppe eksisterede i omkring 6 år.

Ved en lejlighed var hun i fjernsynet i en udsendelse med Sten Bramsen. Her sang de funkmusik på engelsk, og Lei siger: »Det kunne folk ikke lide!«

Leis berømmelse er ikke kommet fra den ene dag til den anden. Det har været hårdt arbejde. »Folk ringer, når de ved man kan synge, og det er sjovt at være med til at backe, især når man virkelig betragtes som musiker.«

»Jeg kan godt lide mit arbejde. Det er sjovt og udviklende. Jeg kan godt lide at arbejde hårdt og i forbindelse med Grand Prix er det dejligt med den disciplin, der skal til. Man arbejder fra tidlig morgen på en koncentreret måde for at lære sangene. Det var omkring 3 uger, så intet er overladt til tilfældigheder.«

Det er nok de færreste, der kender Lei som solist, men hun har i de sidste år lavet 2 LP'er, og ligeledes deltaget i et stort musikarrangenment i Sct. Pauls kirke i København i 1988. »Young Messiah, som programmet blev kaldt, var en af de bedste oplevelser, jeg har haft. Det var klassisk musik, som var lavet lidt om til vor tids musik. Jeg sang sammen med Debbie Cameron og Allan Mortensen. Det var en dejlig oplevelse at synge om alle de ting, jeg selv går ind for.«

Nu kan man jo spekulere på, hvordan det er for et medlem af Kirken at arbejde inden for rockmusikbranchen. Det siges jo at være en hård branche, hvor livet leves efter verdens standarder.



»Jeg føler at alle respekterer mig som mormon. Der er ingen, der på nogen måde presser mig til at gøre noget, der er imod min vilje. Alle ved, at jeg går lige hjem efter et arrangement, og det har jo også den fordel, at man er frisk næste morgen. Desuden er det kun et fåtal, der lever livet hårdt. Mange af de musikere, jeg arbejder sammen med, er meget bevidste over for det at leve sundt. Hovedparten er imod ting som hash og lignende. Desuden er det sådan, at hvis du virkelig vil nå noget inden for musikbranchen, så er det en dårlig idé at ødelægge dig selv med alkohol og den slags, og det indser de fleste. Den eneste det går ud over, er dig selv, ingen andre.«

Lei har været på adskillige turneer med flere kendte danske kunstnere som f.eks. Kim Larsen, Rugsted og Kreutzfeldt og andre. Selv om hun var med til at backe vindermelodien op ved årets danske Grand Prix, skal hun dog ikke med til Jugoslavien, idet Danmarks Radio har besluttet, at der i stedet skal dansere med.

Lei har lært, at det er nødvendigt at være forsigtig i den branche, hun har valgt. Af og til har hun været udsat for at blive fremstillet på en måde, hun ikke har syntes om. »Man skal virkelig være på mærkerne og kontrollere dem, som lægger sidste hånd på værket, hvad enten det er billeder eller musik. Af og til laver de det, sikkert i en god mening, om i forhold til den aftale vi havde og det resulterer af og til i, at jeg bliver fremstillet på en måde, som jeg absolut ikke kan gå ind for. Men man skal jo hele tiden lære, og det har jeg gjort, ofte ved dårlige erfaringer.«

»Det er mit arbejde at synge, og jeg er meget glad for dette arbejde. I øjeblikket er jeg en del på turne sammen med Henrik Strube. Jeg var virkelig

Lei Moe . . .

nervøs for at synge alene med ham, men det er en god oplevelse. Det vi synger er mest rockballader.«

Lei er i øjeblikket ved at lave musik til en ny plade og samtidig med det har hun haft mulighed for at lave reklamearbejde. Hun har lagt stemme til ved flere af de reklamer, vi ser i fjernsynet.

Lei er gift med Mikkel, som hun arbejder tæt sammen med i forbindelse med musikken. De har to børn, Bianca på 12 år og Shane på 4 år. »Vores familiesammenhold er godt, vi bor i samme opgang som min mor, min søster og min bror. 'Moe-klanen' kalder man os. Det er dejligt med sin familie så tæt på, og selv om vi ikke render hinanden på dørene, så ved vi alle at hjælpen i en nødsituation kun er nogle skridt væk.«

Lei er i øjeblikket kaldet som rådgiver i Primary i wardet. »Jeg nyder dette arbejde med børnene i Kirken, og det udvikler mit vidnesbyrd meget.« □

LVA.



Backinggruppen ved »Hallo-Hallo«, Lupe og Lei.

Bronzemedaljevinder er mormon

Mange af de sidste dages hellige, der i fjernsynet fulgte med i verdensmesterskaberne i isskøjteløb, lagde sikkert mærke til, at det var en Holly Cook fra Utah, der vandt 3. pladsen i disciplinen individuelt løb for kvinder, den 10. marts 1990.

Den 19-årige Holly Cook, der tilhører Bountifuls 53. ward i Bountiful Utah Nordre stav, begyndte at løbe på skøjter da hun var 4 1/2 år gammel. Hun fortæller, at hendes mor tog hende med til en isskøjtebane, for at hun kunne prøve at løbe på skøjter. Næppe var Holly kommet ud på isen, førend hun faldt og med et stort smæld slog hovedet i isen. Men heldigvis blev hun ved at løbe på skøjter, og gennem tiderne er det blevet til en mængde medaljer.

»Der er altid et tidspunkt, hvor man har lyst til at give op. Men hvis man holder ud, udvikler tingene sig som regel altid til det bedre. Når jeg har en dårlig dag, og mest af alt har lyst til at give op, tænker jeg altid på, at alle har jo dårlige dage. Man må være klar over, at sådan er det bare, og så blive ved med at hænge i«, fortæller Holly der for nylig tog det der svarer til en studentereksamen fra Viewmont High School.

Efterhånden har Holly en helt klar fornemmelse af hvordan det går til ved de store konkurrencer. »Der er en masse, der har meget store ambitioner. Det ønsker jeg ikke at have. Jeg ønsker at tage det roligt og skøjte fordi det er sjovt. En masse af de kendte skøjteløbere løber kun fordi andre ønsker, at de skal, men det ønsker jeg ikke«.

Søster Holly Cook, der har fem ældre søskende lærte at løbe på skøjter af sin mor, der tidligere havde lært det af sin far. Holly's bedstefar var en dygtig hurtigskøjteløber, men levede desværre ikke længe nok til at opleve sit barnebarns triumfer.

»Jeg håber at han, der hvor han er, har set mig løbe på skøjter. Jeg tænker ofte på ham, selv om jeg ikke har kendt ham personligt«.

Holly har opdaget at hendes religiøse overbevisning har givet hende anledning til at tale med skøjteløbere fra andre trosretninger. Og derved har hun undertiden haft lejlighed til at bære sit vidnesbyrd.

Den nyvundne bronzemedalje giver søster Cook lejlighed til at deltage i en verdensmesterskabs-rundrejse, der om kort tid vil bringe hende til 25 hovedstæder rundt om på det amerikanske kontinent. Efter verdensturnéen vil hun vende tilbage til Bountiful, hvor hun sandsynligvis vil genoptage sin træning for at kunne deltage i udtagelsesprøverne til Olympiaden i 1992.□

Carsten Gram.





Allerede som 4-årig begyndte hun at løbe på skøjter.

Stavskonference i København 17.-18. marts



Det blev igen Maglegårds Alle som var rammen om en storslået konference. Den blev noget særligt, fordi vi denne gang havde besøg af ældste Condie fra det europæiske områdepræsidentskab.

Om lørdagen var der de sædvanlige lederskabsmøder og aftenmødet for alle stavens medlemmer. Ved dette møde, som blev en oplevelse på grund af ældste Condie, hørte vi også fra Niels Andersen fra stavspræsidentskabet, søster Ragnhild Korsgaard fra 1. ward og som netop har sendt en datter på mission. Et af ældste Condies budskaber var om, hvordan vi kunne vide, om vi har fået tilgivelse for begåede synder. Han sagde: Vi kan vide at vi har fået tilgivelse når vi 1) fyldes med glæde, 2) får fred med vores samvittighed, og når vi 3) fyldes med Guds kærlighed. Men det tager lang tid at blive fuldkommen. Vi lærer at det tog Enok 430, så lad os give hinanden lidt mere tid til at blive det. Vi er Herren nærmere end vi tror.

Om søndagen var der stuvende fuldt til konferencemødet. Ja, der var endog lejet stole så man kunne være sikker på, at der var nok pladser. Den dag hvor myndighederne forlanger dørene lukket når et vist antal er nået, er vist nok ikke så langt borte.

Vi hørte bl.a. fra stavspræsidenten Richard Andersen. Igen hørte vi at vi skal arbejde hver dag, for hvem er fuldkommen, men vi kan glæde os over at vi er på vej, og skriften siger at det kan lade sig gøre. Det var en meget opmuntrende tale.

Andre talere var missionspræsidenten Spencer Greer, der gav os en helt enestående oplevelse af de gode. han havde formået alle missionærerne til at synge »Fremad, altid fremad« under ledelse af Søren Larsen fra Slagelse. Hvilken kraft der var i denne missionærskare, hvilken styrke, hvilken opmuntring, for her så vi Herrens udsendte missionærer, alle parate til at dele deres vidnesbyrd med alle. Tak præsident Greer.

Ældste Condie var igen den mest inspirerende taler vi har hørt længe. Han talte til børnene, han talte til de unge, ja, til os alle. Han forstod kunsten at fange vores opmærksomhed. Det sammenkaldte stavskor ydede en fortræffelig indsats og bidrog deres til konferencens høje niveau.

Det varer vist længe før vi har glemt den, og følgende udtalelser bekræfter indtrykket af en speciel konference.

»Den var god! og den var en dejlig åndelig oplevelse. Og det gjorde indtryk på mig, at ældste Condie gav sig til at hilse på alle, det var et meget tiltalende træk. Koret var virkelig godt. Der lå også et godt budskab i historien med koen, specielt det, at vi ikke skal forvente mirakler, når vi selv kan gøre tingene. Jo, jeg gik beriget hjem«.

Kurt Voss, Allerød.

»Den kunne jeg godt lide. Ældste Condie var meget forfriskende, han vækker folk og det var meget inspirerende. Og den med koen, ja, vi forventer en engel og neonlys og så er det sommetider bare en lille fugl der fortæller os hvad vi skal. Det blev en meget dejlig konference«.



Førsterrådgiver i det europæiske områdepræsidentskab Spencer J. Condie.

Jette Lauritzen, 3. ward.

»Den var dejlig og meget, meget åndelig. Nu blev det også en særlig åndelig oplevelse ved at vores søn fik Det Melkisedekske Præstedømme«.

Helmi Andersen, Allerød.

»Det blev en udmærket konference fordi ældste Condie var fyldt med energi, ja, han var sprudlende og bragte samtidig en god ånd med sig. Missionærsangen var en stærk oplevelse«.

Torben Engbjerg, Allerød.

»Ældste Condie var en oplevelse i sig selv. Man gik derfra og var meget opløftet«.

Hans Hjort Nielsen, 3. ward.

»Jeg fik et meget positivt indtryk af at være til stede. Det var modsat det vi plejer at høre. Vi fik skulderklap uden løftede pegefingre, vi fik at vide at vi er på vej, og det gav gå-på-mod. Der lå også et kærlighedsbudskab og han mente hvad han sagde. Nej, han havde tilsyneladende ingen fordomme, og det at han pegede på vore gode sider påvirkede mig uhyre positivt«.

Lis Andersen, Allerød.

»Der var noget friskt over denne konference. Der blev ikke pakket noget ind. Ældste Condie smed jakken til lederskabsmødet og optrådte i skjorteærmer, for nu skulle der bestilles noget. Jeg fik et stort åndeligt udbytte af det hele. Jeg kunne også lide hans gøren opmærksom på, at vi ikke er fuldkomne, han turde bruge sig selv som eksempel. Specielt da han sagde, at han måske kunne fortælle os noget, der ville chokere en del af os. Jeg synes at han var meget ærlig«.

Poul Hansen, 4. ward. □

Jørgen Ljungstrøm

Succes blandt indianerne

Asuncion, Paraguay - Der er foretaget flere dåb i Asuncion missionen i Paraguay end nogensinde før, ifølge tidligere optegnelser, sagde missionens ledere. Missionærernes succes er stigende, til dels i arbejdet med de lokale indianerstammer.

En af indianergrupperne bor i Mistolar i Paraguays jungle, og de har deres egen gren med 150 medlemmer. Tilstedeværelsen er i reglen 100 procent.

En anden stamme, Tacuahi-indianerne fra Chaco regionen i Paraguauy, er nu ved at blive undervist i evangeliet af missionærerne, og der var for nylig 39 undersøgere til et nadvermøde.

»Missionærerne får fornyet begejstring«, sagde missionens ledere, som bemærkede, at nogle af ældsterne snart vil blive sendt ud for at arbejde blandt folket og lære dem at grave brønde. □

Kirken kalder 10 nye generalautoriteter

Ti nye generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev udpeget lørdag eftermiddag ved det andet møde under Kirkens generalkonference i april 1990. De vil være medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

Det er De Halvfjerds' opgave at administrere den verdensomspændende kirkes affærer under ledelse af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. Nu, hvor Kirkens medlemstal overstiger 7 millioner i mere end 100 lande og 25 territorier, virker De Halvfjerds som ledere af afdelinger ved Kirkens hovedsæde og som medlemmer af områdepræsidentskaber med ansvaret for Kirkens administration i 18 geografiske områder over hele verden.

Kirkens Første Præsidentskab har også bekendtgjort den hæderlige afløsning efter 16 års tjeneste af David M. Kennedy, som særlig repræsentant for Det Første Præsidentskab, og af Blaine H. Tueller, som bror Kennedys assistent.

De nye generalautoriteter, der vil tjene i en 5-årig kaldelse, er:

Eduardo Ayala fra Santiago i Chile,
LeGrand Raine Curtis fra Salt Lake City i Utah,
Clinton Louis Cutler fra Draper i Utah,
Robert Kent Dellenbach fra Salt Lake City i Utah,
Harold G. Hillam fra Idaho Falls i Idaho,
Kenneth Johnson fra Norwich i England,
Helvecio Martins fra Rio de Janeiro i Brasilien,
Lynn Alvin Mickelsen fra Idaho Falls i Idaho,
J. Ballard Washburn fra Page i Arizon samt
Durrel A. Woolsey fra Stockton i Californien. □



En af de nye generalautoriteter er Helvecio Martins fra Rio de Janeiro. Her ses han sammen med Harold G. Hilliam og Clinton L. Cutler.

Kirken kalder nye ledere i kvindernes organisationer

Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bekendtgjorde lørdag udnævnelsen af en ny leder for Kirkens kvindeorganisation, Hjælpeforeningen, og en ny rådgiver i præsidentskabet for Unge Pigers hovedbestyrelse.

Elaine L. Jack fra Salt Lake City i Utah blev kaldet til at være præsident for Hjælpeforeningen, en organisation for voksne kvinder i Kirken med 2,5 millioner medlemmer. Hun efterfølger Barbara W. Winder, der har virket seks år i stillingen.

Som rådgivere til præsident Jack tjener Chieko N. Okasaki, førsterådgiver, fra Salt Lake City i Utah og Lesley Aileen H. Clyde, andenrådgiver, fra Springville i Utah.

Janette C. Hales fra Provo i Utah blev opretholdt som den nye andenrådgiver i Unge Piger, som efterfølger for søster Jack. Ardeth G. Kapp er præsident for Unge Piger, og Jayne B. Malan er førsterådgiver.

Unge Piger i Kirken blev stiftet i 1869 og hjælper unge piger med at blive åndeligt stærke ved at skabe erfaringer, der giver identitet, vejledning og formål i deres liv. Mere end 400.000 piger i alderen 12 til 17 år over hele verden er medlemmer.

Afløst sammen med præsident Winder blev hendes rådgivere, Joy F. Evans og Joanne B. Doxey, samt medlemmerne af Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

Den nye hovedbestyrelse vil blive organiseret i den nærmeste fremtid.

I de sidste tre år har præsident Jack været andenrådgiver i præsidentskabet for Unge Pigers hovedbestyrelse. Hun var medlem af Hjælpeforeningens hovedbestyrelse fra 1972 til 1984, hvor hun hovedsagelig arbejdede med udvikling af lektiematerialer.

Hun har også virket som rådgiver i hjælpeforeningspræsidentskabet i New York staven, som rådgiver og præsidentinde i Unge Piger i et ward, præsidentinde i stavens hjælpeforening og lærer i Hjælpeforeningen.

Præsident Jack er vokset op i Cardston i Alberta i Canada og har gået på University of Utah, hvor hendes hovedfag var engelsk. Der mødte hun sin mand, Joseph E. Jack. De blev gift i templet i Cardston i Canada.

Bror og søster Jack boede otte år i New York og Boston og to år i Sitka i Alaska. Siden har de boet i Utah. De har fire sønner og seks børnebørn.

Chieko N. Okazaki har de sidste 18 måneder virket som medlem af Primarys hovedbestyrelse og tidligere som medlem af Unge Pigers hovedbestyrelse. Hun er gift med Edward N. Okazaki, og de har to gifte børn.

Lesley Aileen H. Clyde er lærer i seniorklassen i Springville 16. ward og har tidligere virket 17 år som hjælpeforeningspræsidentinde i wardet og som stavens hjælpeforeningspræsidentinde. Hun er gift med Hal Clyde. De er forældre til tre gifte sønner.

Janette C. Hales har de sidste 18 måneder virket som medlem af primarys hovedbestyrelse, og hun har tidligere været lærer i seniorklassen og hjælpeforeningspræsidentinde i wardet. Hun og hendes afdøde mand, Robert H. Hales, er forældre til fem børn, som alle har virket som missionærer for Kirken. □

Unge overlever i naturen



Klar - parat - start, ud for at »overleve«.

Det var i oktober måned, og endnu ikke særligt koldt; men vi glædede os til stavens overlevelsestur og havde en plan om at afprøve vores materiel, for at stå bedre rustet.

Fredag aften ved 19-tiden skulle vi mødes på Birkerød station, hvorfra turen skulle gå til fods gennem vildmarken ved Høvelte Kaserne til de gamle skydebaner ved Sjælsø, hvor vi skulle sove i bivuak om natten. John var på arbejde og skulle først støde til ved Nærkamphuset senest kl. 21. Alle havde været med på øvelsespladsen før, så det skulle ikke være svært at finde frem, på trods af mørket... eller? Det lykkedes ikke at finde hinanden helt til de aftalte tidspunkter eller på aftalte steder; men det vanskeliggjordes også af fjendtlig aktivitet. Det var to kompagnier soldater der, uafhængigt af hinanden, havde aktivitet i samme område som vi. Den ene gruppe kørte med jeeps og den anden var et uddannelseskompagni, der var på deres afsluttende rekruttur og havde været på farten siden tirsdag morgen, så det var ikke til at vide, hvad de kunne finde på af narrestreger. Vi holdt os da heldigvis klar af begge, men det øgede spændingen.

Vi fandt da også hinanden nede på de gamle skydebaner, der er et temmelig vildsomt stykke natur, og indrettede to dejlige bivuakker af nylonpresseninger, godt forede i bunden med tørt græs, da det som regel er nedefra, man bliver kold. Alle var flittige så det varede ikke længe, før der var tid til at indøve »bevægemåder i terræn i mørke«: Nogle stykker blev tilbage for at passe på bivuakken, mens resten løb ud i området og gemte sig i mørket for siden at snige sig ind på vagtposterne. Det var rimelig mørkt her mellem kl. 22 og 02! Bivuakken var fint placeret med et tæt krat på den ene side og kun de tre sider fri. Alligevel lykkedes det »angriberne« at komme ind på ganske få meters afstand, før de blev opdaget.

Den næste øvelse gik ud på, at det første hold gik i forvejen og skulle lægge et baghold, som andetholdet skulle undgå, hvilket lykkedes; men det er utroligt hvor nemt man holder sig varm, når man bevæger sig. Så en vigtig erfaring, som mange har gjort før os: Hvis du fryser, så gå eller løb dig varm.

Omkring ved 2-tiden sluttede vi af med bål, varm kakao og kage, hvorefter vi krøb i poserne. Næste morgen måtte vi konstatere, at det havde frosset hårdt om natten og at våde sko bliver hårde som brædder i frostvejr, så de skulle nok have været brugt til hovedpude, eller været inde på maven sammen med de våde sokker.

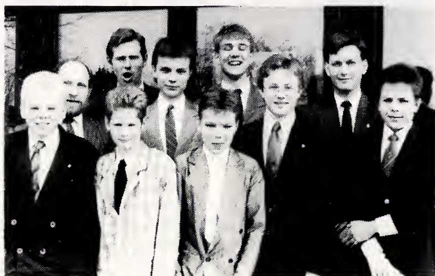
Moralen er at det er spændende at færdes i naturen, og den ser noget anderledes ud om natten, eller rettere vi må anvende flere af vore sanser for at kunne orientere os, men det er dejligt at være sammen, og vi burde gøre det lidt oftere.

Bror Peter Kiel, der er lærer i Det Aronske Præstedømme, og som var med på denne tur siger: »Den styrkede fællesskabet mellem lederne og os unge. Det var en lærerig oplevelse, og vi lærte at begå os mellem hinanden og at være opmærksomme på andres behov.

Det var en positiv oplevelse og jeg er glad for at mine ledere ville bruge en nat sammen med os på trods af deres familie og deres arbejde.«

Bror Dan Andersen, som også er lærer i Det Aronske Præstedømme og var med på turen siger: »Det var en rigtig god tur. Det kunne jeg godt tænke mig igen. Det var både sjovt og spændende, på trods af det sene tidspunkt.« □

AP Allerød ward og FBP.



Alle de unge og deres ledere fotograferet efter »overlevelsen«.

Ny autorisation ophæver ikke gammel autorisation

Prøveoversættelsen af Bibelen stiler mod autorisation. Det betyder, at den vil blive brugt generelt. Den gamle skik med en autoriseret kirkebibel er der ikke mange lande i verden, der har bibeholdt.

Autorisation betyder imidlertid ikke, at man ikke må benytte den gamle oversættelse, hvis man foretrækker den. I dagbladet Morgenposten skriver tidligere kirkeminister Mette Madsen: »Men jeg finder det nyttigt at understrege, at autorisationen af en ny kirkebibel ikke ophæver den gamle. Den vil stadig kunne bruges, hvis nogen foretrækker den«.

Generalsekretær i Det danske Bibelselskab, Niels Jørgen Cappelørn, understreger, at når den nye autoriserede oversættelse af hele Bibelen foreligger, vil man fortsat kunne købe den gamle oversættelse, altså den vi har i dag som autoriseret Bibel. Det skal ikke blot forstås sådan, at Bibelselskabets restlager af den »gamle« bibel naturligvis kan købes, men at Bibelselskabet er rede til at producere nye oplag af den »gamle« oversættelse, hvis der er brug for sådanne.

I TV2-udsendelsen om den nye bibeloversættelse vovede Niels Jørgen Cappelørn at sætte en dato for, hvornår han tror, at den nye autoriserede bibel vil blive taget i brug. Han sagde: Første søndag i december 1991. □

De kæmper sig fremad i GUF-BASKET



En del af det vindende damehold 1989-90.

Ja, så har GUF-BASKET oplevet endnu en herlig sæson med mange fine præstationer og gode resultater. Og udover det rent sportslige kan vi glæde os over, at så mange efterhånden har fundet vej til Maglegårds Alle i København til de ugentlige træninger og kampe.

Gennem de sidste 4-5 år har GUF-BASKET oplevet en stor fremgang i medlemstallet, så vi i dag er oppe på 85 aktive, hvoraf de 75 er medlemmer af kirken. Resten er venner og bekendte, og specielt mange af de unge har benyttet lejligheden til at invitere deres skolekammerater med ned i kirken. Et godt eksempel er vort herre ynglinge-hold (16-18 år), der i år blev Københavnsmestre med 3 ikke-medlemmer på holdet.

Vi har ligeledes med glæde bemærket, at hvor GUF-BASKET for blot nogle få år tilbage hovedsageligt bestod af medlemmer af 3. ward, ja, så er det faktisk sådan, at langt hovedparten af spillerne i dag kommer fra stavens andre ward og grene. Vi har såmænd spillere, der kommer helt fra Sorø for at være med.

Vi vil derfor også benytte lejligheden her til at invitere endnu flere børn, unge og ældre fra hele staven til at komme og være med når sæsonen 90/91 begynder efter sommerferien.

Uanset jeres niveau vil I have det sjovt sammen med alle os andre, få rørt jer og få et sundere legeme til jeres sunde sjæl. Rent sportsligt er der også noget at leve op til og de af jer, der har ambitioner kan også få dem opfyldt.

Og nå vi nu taler om det sportslige, så lad os tage et blik tilbage på sæsonen, der gik.

To af vore 7 hold vandt deres turneringer!!!

Et stort tillykke til DAMEHOLDET (18 år og opefter), der efter de sidste par års nedtur kom stærkt igen i år, både sportsligt og hvad angår tilgang til holdet. De veltilrettelagte træninger rygtedes hurtigt ved sæsonens start, og der gik ikke længe førend, at 14-15 af vore sportige piger i alderen 18 til 55 (jo den er god nok) kæmpede om pladserne på holdet. Turneringen vandtes overbevisende med 6 point ned til nr. 2 og dermed sikrede damerne sig oprykning til Danmarksserien, hvor de med fortsat flittig træning nok skal have en chance for at gøre sig gældende til næste år.

Også et stort tillykke til HERRE YNGLINGE-holdet (16-18 år), der som sagt blev Københavnsmestre i deres række. Kun et enkelt nederlag i 16 kampe blev det til, og det endda så knebent som 98-93. I alle de øvrige kampe var holdet ellers helt suverænt og vandt med minimum 20 points. Jo, det er virkeligt en talentfuld gruppe unge mænd vi har der, og faktisk er de så dygtige at 4-5 af dem samtidig spiller på Herrernes divisionshold.

Ynglinge-holdet begik sig også pænt i pokalturneringen, som de deltog i. De nåede helt til kvartfinalen, hvor de mødte et af landets allerbedste hold. GUF fulgte stort set med og førte endda i begyndelsen af kampen med 8-10 point. Men som kampen skred frem blev det sværere og sværere at hamle op med modstandernes stjernespiller på 2,12 m. Han var et nummer for høj. Men godt kæmpet var det under alle omstændigheder.

Ynglinge-holdet var også ude at rejse i sæsonen 89/90. Fra den 2.-5. januar deltog holdet i en stor international turnering i Lund i Sverige. 10 spillere, 3 ledere, en dommer og to fans var vi afsted. Over 6000 basketballspillere var samlet fra mere end 10 nationer og det blev da også en spændende tur. Desværre artede det sig sådan, at vi kom i den absolut sværeste pulje med de vesttyske mestre, et af de svenske hold, et højere rangeret dansk hold samt et norsk hold. Ikke desto mindre klarede Ynglingene sig fint med to flotte sejre over nordmændende og danskerne og med to knebne nederlag til det tyske og det svenske hold. Som turneringen senere viste var det virkelig klassemodstandere vi tabte til. Tyskerne blev slået ud i semifinalen og svenskerne gik helt til finalen. Det var sjovt at prøve kræfter med hold vi normalt ikke møder og se, at der ikke er så langt til toppen endda, også på internationalt klubplan.

GUF-BASKET har også to andre ungdomshold for drenge; nemlig mini-drenge holdet og drengeholdet.

MINI-DRENGE (8-10 år) er der en masse af og med masser af utæmmede kræfter og umådeligt talent. Det er ugens højdepunkt, når der er træning eller kamp. De elsker at være med og der er fart over feltet, når de går til den. Sportsligt er de i sæsonens løb gået igennem en kæmpe udvikling. De er blevet meget dygtige og har vundet mange kampe. Og specielt den sidste halvdel af sæsonen har de vist takter, der kan få ethvert GUF-hjerte til at slå. I en af årets sidste kampe spillede de lige op med turneringens suveræne vindere. Mange af drengene har da også fået sat en kurv op derhjemme, så de kan træne i løbet af ugen. Jo, der bliver skam gået seriøst til den.

DRENGE-holdet (12-14 år) har haft det svært i år fordi det har manglet spillere. De spillere der er der, er talentfulde og dygtige, men de er ikke nok til at lave et rigtigt hold. Dette til trods klarede de anden halvdel af sæsonen rigtig flot med 5 sejre på stribe, og med den tilgang vi håber at få til næste år, så skal det nok blive et hold, der kan skabe nogle gode resultater. Til næste år regner vi imidlertid med, at drengeholdet bliver til et JUNIOR-hold (14-16 år), da de fleste af drengene rykker op. Så de af jer der har

lyst til at spille basket og er mellem 14 og 16 år: Kom og vær med, vi mangler jer.

DAME-YNGLINGE (16-18 år) havde et hold, da sæsonen startede. Men da flere af pigerne rejste udenlands i løbet af efteråret og vinteren blev vi nødt til at trække holdet fra turneringen. De tilbageblevne piger rykkede så op på dameholdet eller holdt op med at spille. Ærgerligt nok. Til næste år håber vi at kunne stille med et nyt ynglinge-hold og håber iøvrigt også at kunne oprette et pige- eller et juniorpige-hold.



Tilbage har vi herre-holdene.

GUF's FØRSTE HERRE-hold (18 år og opefter) befandt sig igen, efter 20 år, i Danmarksturneringens 2. division øst. Mange havde ikke levnet holdet de store chancer som oprykkere, men efter et par uheldige nederlag i sæsonens start viste det sig hurtigt, at der her var tale om vel nok den mest talentfulde gruppe herrespillere GUF nogensinde havde rådet over. GUF blev da også turneringens store overraskelse med sejre over flere af top-holdene og endte på en delt tredieplads med 13 sejre og 5 nederlag. Og dette på trods af en sæson, hvor flere af spillerne har måttet døje med alvorlige skader.

I pokalturneringen er holdet stadig med efter to runder og skal spille næste kamp engang i september.

Yderst positivt var det også at se, at man fra Dansk Baketball Forbunds side nu endelig accepterer, at vi ikke spiller kampe om søndagen, og at man allerede fra officiel side fra sæsonens start henstillede til de andre klubber om at lægge deres kampe mod os på hverdage.

Det bliver spændende at se, hvad GUF's bedste herrehold kan byde på til næste sæson. Forhåbentligt bliver der mulighed for at få en rigtig træner samt måske noget tilgang fra andre spillere og hjemvendte missionærer.

HERRERNES ANDET-hold (18 år og opefter) er et rigtig hyggehold, hvor de der var stjerner for 15-20 år siden spiller side om side med dem der enten ikke har tiden eller lysten til at træne to gange om ugen. Der spilles kun kampe på andetholdet og det befinder de fleste sig vældigt godt ved. Vi er glade for på denne måde at holde liv i de gamle og samtidig give andre der har lyst til at være med en god mulighed for at få sved på panden.

Vi håber, at der til næste år vil være nok spillere til at lave et tredie herrehold, hvor de spillere kan spille, der måske pt ikke er dygtige nok til at være med i 2. division, men som gerne vil træne og måske derved få en plads på førsteholdet.

Vi glæder os til at byde jer velkommen til en ny sæson, der som sagt starter efter sommerferien. I den forbindelse er der arrangeret to specielle introduktionsdage fredag den 3. og lørdag den 4. august på Maglegårds Alle, hvor alle kan komme og få en smagsprøve på basketball og hvad GUF-BASKET kan tilbyde børn, unge, voksne og bedsteforældre samt alle jeres venner i sæsonen 90/91.

Er du/I interesserede i at begynde at spille basket, så ring til GUF's formand Thomas Ringheim 42 85 80 72 og få mere at vide om næste sæson. Vi vil meget gerne have dig med på holdet. Og så husk lige at tage en ven med. □

Thomas Ringheim.



Travl husmor ændrer en nedslidt skoles image



(foto: courtesy Gaye Smith)

Med denne personlige filosofi som baggrund var Carol Turley fast besluttet på at involvere sig i at forbedre sine børns uddannelse på et nedslidt gymnasium i Los Angeles i Californien. Snarere end at vælge den lette udvej og sende sine børn til en anden skole, valgte hun at gøre Hamilton Gymnasium til et bedre og mere attraktivt uddannelsessted. Hun følte ikke, at det var rigtigt at lade sine børn gå på skoler udenfor det fastsatte skoleområde.

»At sende dem ud af området var ikke noget godt valg, da jeg ikke ønskede at lære mine børn at vige udenom problemerne«, sagde denne mor til seks, og som netop er blevet afløst som UP-præsidentinde i sit ward.

»Jeg vidste at vi i stedet måtte ændre folks opfattelse af skolen. Vi begyndte at undersøge mulighederne og forsøgte at tilvejebringe nogle alternativer for at gøre Hamilton til et mere attraktivt sted«.

Hun kom - ved at gøre dette - til at stå i spidsen for en forvandling af en døende institution til et anerkendt musikakademi med 48 pianoer, high-tech hovedtelefoner, dygtige lærere og en stor koncertsal.

Hamilton kendes nu på tredje år som »Fame«-skolen på den amerikanske vestkyst, hvor eleverne udover de grundlæggende færdigheder indenfor sprog og matematik og andre fag kan få en uforlignelig uddannelse og oplevelse af de musiske kunstarter. Med et elevtal på 600, som snart vokser til 800 og med en lang venteliste, er Hamilton Musikakademi blevet et energisk og fremgangsrigt sted.

»De to første år i Musikakademiets eksistens brugte hun 40 timer her om ugen«, sagde James G. Berk, som er vicerektor. »Hun påbegyndte også en forening, som skaffer penge til gavn for skolens programmer på det boglige og idrætsmæssige område og til fordel for de musiske kunstarter. Denne forening har doneret mere end 75.000 dollars (600.000 kr.) siden dens begyndelse«.

Søster Turley siger at et sådant engagement i samfundet skyldes påvirkningen fra Kirken.

»Jeg plejede at tro, at jeg ikke kunne være en god mor og samtidig være involveret i samfundet«, sagde hun, »men præsident Spencer W. Kimball sagde, at vi burde forøge vor indsats, og jeg tror, at det er meget vigtigt for medlemmer at tage stilling og blive engageret, for mennesker vil lægge mærke dertil. □

(Church News)

Forfatterkonkurrencen 1989

Det er med stor glæde, at vi bringer resultatet af årets konkurrence. Juryen udpegede tre vindere, og det blev:

Kronik: »Min fjende døden« af Knud B. Andersen, Fredericia.

Personlige oplevelser: »En oplevelse i Spanien« af Jens Kristoffersen, København.

Digte: »Død« af Preben Klitgaard, Aalborg.

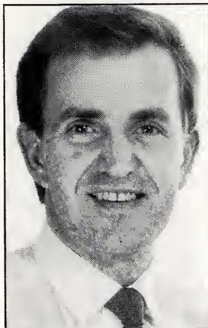
Dommerpanelet bestod af: Bibliotekar Helle Bernskov, lærer Bent Bisgaard, husmor Ulla Madsen, lærer Jørn Holm



Bendtsen og Kirkenyts redaktion: Carsten Gram og Jørgen Ljungstrøm.

Der indkom dennegang ialt 37 bidrag til konkurrencen.□

Jørgen Ljungstrøm.



Preben Klitgaard

Preben Klitgaard, der er 40 år er opvokset i Kirken som 4. generations mormon. Han har tjent i forskellige kaldelser i Kirken siden han var 12 år. I øjeblikket virker han som biskop for Aalborg ward, en kaldelse han har haft siden 1984.

Bror Preben blev viet til Henny den 21. november 1970. De har tre børn: Susanne 18 år, Elisabeth 15 år og Jimmy 12 år.

Fra februar 1978 til juli 1981 opholdt familien sig i Grønland. Jimmy blev iøvrigt født i Grønland. Mens familien boede deroppe holdt de alle kirkemøder selv, hver eneste søndag i hele perioden.

De afholdt nadvermøder og søndagsskole hver søndag, ligesom de afholdt Primary hver tirsdag. Hver onsdag aften studerede Preben og Henny efter institutproogrammet.

Sammen med sin hustru har Preben Klitgaard startet Square Dance-bølgen i Danmark, og i 1986 byggede de Europas første Square Dance-center i Aalborg.

Preben Klitgaard og hans hustru har ligeledes udgivet en række bøger om Square Dance ligesom de har udgivet en bog, der hedder »Sikkerhedsbanden«, der handler om personlig sikkerhed for børn. □

CG

DØD

Død.
Uden dig var udødelighed
et begreb uden indhold.
Uden dig var tiden
uden mening.
Uden dig var livet
ikke livet.
Du er uundværlig,
og alligevel frygtet og hadet af så mange.

Måske fordi de ikke forstår,
at du har tabt,
at du ganske vist er den sidste brik
i livets puslespil,
men kun brik nr. 3
i evighedens.

Preben Klitgaard



Jens K. Kristoffersen er født 13. sept. 1937, gift og har et barn. Han var oprindelig herreekviperingshandler, men har siden 1973 været beskæftiget som CES-direktør. Han har været grenspræsident, biskop, medlem af højrådet og er nu informationschef for regionen.

Barcelona

Jeg har altid troet på, at Gud ser alt, hvorend vi er, også selv om vi tror vi kan »gemme« os for Ham. Det har selvfølgelig også skånet mig for nogle fejltagelser i årenes løb, som jeg senere har været glad for, at være foruden.

Lad mig dele en erfaring jeg har haft, som i årenes løb har styrket mig i denne holdning.

Min far og jeg havde talt sammen om, at samarbejde i et agentur med bl.a. salg af lommetørklæder fra Spanien. Vi havde fundet et firma i Barcelona, der søgte en agent for det nordiske marked, og vi søgte om at få det.

Det var mig der foretog al kontakt til firmaet i Barcelona, så jeg tegnede firmaets profil.

Som resultat af vor første brev til firmaet, fik vi kort tid efter et brev derfra, med besked om, at de gerne ville i kontakt med os for et evt. samarbejde, og at de ville sætte sig i forbindelse med os for en samtale. Men tiden gik. Uger blev til måneder. I september kom der så endelig svar. De ville sende deres salgschef til Danmark for at få en samtale med mig. Den fik vi så, og det endte med at man derefter foreslog mig, at besøge deres fabrikker i Spanien, så jeg vidste hvad jeg senere talte om.

Samme år var jeg så i Spanien, mellem jul og nytår for at bese de enorme fabrikker hvor man blot lavede lommetørklæder. En fantastisk oplevelse i sig selv.

Den sidste dag jeg var i Barcelona, havde jeg været sammen med salgschefen hele formiddagen. Eftermiddagen havde vi ingen aftaler, så der ville jeg dels samle de erfaringer jeg havde gjort mig i de forløbne dage, og dels ville jeg hvile mig lidt, for så at se lidt på forretninger lige omkring hotellet. Men medens jeg hvilede mig, kom en utrolig længsel efter min familie over mig. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle gøre ved det, så jeg bad. Der igen-

nem følte jeg mig tilskyndet til, at gå en tur i det omkringliggende kvarter. Men medens jeg gjorde mig klar til min lille tur, fik jeg en ubændig længsel efter kontakt med de hellige. Jeg skyndte mig ned på gaden for så kun at behøve at gå 10 meter før jeg midt på Boulevarden, så 8 missionærer der med deres Flonnelstavle var i gang med deres arbejde. Hvor var jeg glad og lykkelig over at se dem, og jeg fik en dejlig snak med disse gode »tjenende engle«, der helt stillede mit behov.

Samme aften var jeg inviteret til middag med salgschefen, på den fineste restaurant i Barcelona. Da vi skulle se på menukortet, bad jeg ham vælge hvad vi skulle spise, blot måtte det ikke være noget med alkohol eller lignende. Da vi bestilte maden spurgte han om jeg kunne tænke mig et glas -et eller andet, som jeg ikke husker hvad var. Det eneste jeg erindrer var, at jeg ikke ønskede det, fordi det var med alkohol, - som så mange gange før havde fortalt ham, at jeg ikke drak. Jeg fik så noget der passede mig bedre. Men til maden skulle han igen prøve at få mig til at drikke noget der ville få mig til at bryde Visdomsordet, og igen sagde jeg nej tak, og denne gang med lidt større irritation i stemmen. Og vi skulle også have dessert, med noget til, samt kaffe og conjak med cigar til som afslutning. Men så var min tålmodighed også forbi. I vrede fortalte jeg ham, at jeg ikke nød de omtalte ting, og jeg var træt af, at han hele tiden prøvede at friste mig. Især også, da jeg hele tiden fortalte ham, at det var på grund af mit forhold til vor kirke. Da jeg var færdig med at skælde ham ud, var jeg næsten sikker på, at jeg også havde ødelagt muligheden for at repræsentere deres firma i de nordiske lande, og kunne i ånden se min Faders reaktion når jeg aflagde rapport til ham.

Salgschefen sad blot et øjeblik og så mig alvorligt ind i øjnene, og jeg tænkte, så nu kommer det!!

Så sagde han: »Ja, vi ved godt at du er medlem af »Mormonkirken«, og vi ved også godt, at I ikke skulle drikke spiritus, kaffe, te, eller ryge. Vi ved alt om dig. Vi har haft et privat detektivbureau til at finde ud af alt om dig i to måneder, - og det har kostet os en formue. Vi ville lige prøve at se om du virkelig var så stærk som rapporten sagde. Hvis du stadig er interesseret i at være vor agent, vil vi gerne have dig!«.

Næste dag blev jeg kørt til lufthavnen, og få timer derefter var jeg glad hjemme igen. □
Jens Kristoffersen.





Knud B. Andersen er født 1. april 1929, gift og har 3 børn. Har været distriktspræsident 2 gange og stavspræsident i 9 år. Han har desuden været grenspræsident og er i øjeblikket leder af Slægtshistorisk Center i Fredericia. Er besegler i Stockholm templet.

Min fjende - døden

Min tidlige barndom var en lykkelig tid.

Min mors naturlige kærlighed og varme gav mig tryghed, og min fars styrke og interesse for mig gav mig sikkerhed.

Som et tillidsfuldt barn var det naturligt for mig at tage een dag ad gangen. Jeg samlede ikke på bekymringer!

Alligevel kom der lidt senere i min barndom i min bevidsthed nogle begreber, som blev i stand til at true min tryghed.

Vi havde i mit barndomshjem S.S. Ingemanns historiske romaner, »Erik Menveds barndom«, »Kong Erik og de fredløse«, »Valdemar Sejr« og »Prins Otto af Danmark«.

Før jeg kunne læse, fattede jeg interesse for disse bøger, for der var jo billeder i dem!

Der var jo bare det kedelige ved det, at nogle af disse billeder var ret så bloddryppende. De forestillede historiske personer, der slagtede hinanden med sværd og andre våben.

Da jeg stillede spørgsmål om, hvad det var der skete på disse billeder, kunne mine forældre ikke undgå at fortælle mig om begreberne, krig og død, der jo er knyttede så tæt til hinanden.

Jeg fik forståelsen af, at når man døde, så blev man taget bort fra denne jord, og det gik op for mig, at en af mine forældre på denne måde kunne blive taget bort fra mig.

Om krig fik jeg en meget naiv opfattelse. Jeg troede, at når der på en eller anden måde blev krig, så søgte alle mennesker at slå hinanden ihjel. Så var man nødt til at holde sig inden døre, for ellers kunne man blive slået ihjel. Jeg registrerede også, at krig udelukkende var mændenes håndværk, og derfor kunne der være særlig fare for, at jeg ville miste min far.

På mine spørgsmål om krigens væsen fortalte mine forældre, at det kun var mænd under 40 år, der skulle i krig.

Med disse forestillinger om krig og død var min barndoms sikre tryghed blevet rystet, og jeg så hen til den dag, da min far ville blive 40 år, for så skulle han jo ikke i krig, og så var der ikke så store chancer for, at jeg skulle miste ham!

Dengang var min frygt for døden ret egocentrisk, fordi den jo kunne berøve mig mine forældre, eller måske min bror. Da jeg blev lidt ældre fik mit forhold til døden større berøringsflader.

Jeg var begyndt at gå i skole, og i 1937 gik jeg i 2. klasse med mange gode kammerater, og vi havde en sød klasselærerinde ved navn Frøken Dahl.

En af mine klassekammerater hed Mogens Hougård. Han boede ikke så langt fra mig, og vi fulgtes ofte ad til og fra skolen.

En dag blev han alvorligt syg og kom ikke i skole i nogen tid. Da han fik det bedre og var begyndt at komme op, besøgte jeg ham.

Jeg husker, at vi lå sammen på gulvet i hans hjem og legede med hans små biler og andet legetøj. Han var i pyjamas.

Så blev han igen meget syg, og en aften tilkaldte hans forældre en læge fra sygehuset. Da hun kom ind i sygeværelset og så MOgens i sengen, måtte hun chokere de bekymrede forældre med at fortælle at Mogens var død. Dødsårsagen var menigitis.

Det rystede os alle, at Mogens var blevet taget fra os. Vi blev jo dagligt mindet om det, når vi i klasseværelset så hans tomme pult.

Jeg kom nu også til at tænke på, at døden ikke alene havde magt til at tage en af mine forældre bort fra mig. Døden kunne også føre mig bort fra dem, og sådanne konsekvenser var for mig uoverskuelige!

Ganske vist havde jeg i skole og hjem lært, at de døde tages bort til hvile og fred i himlen hos den gode Gud. Men denne

fortsættes næste side

tro var for mig for abstrakt til, at jeg kunne se døden som andet end noget uhyggeligt.

Dette år, 1937, kom døden een gang mere på besøg i vor klasse. Denne gang var det Frøken Dahl, der efter kort tids sygdom pludselig ikke var der mere.

Det var en brat overgang for os, at der pludselig kom til at sidde en meget yngre Frøken Hansen ved katederet i vor klasse i Dalum Skole.

Da Frøken Dahl blev begravet, sang vor klasse en salme i kirken; men jeg var blevet syg og var ikke med den dag.

Der gik nogle år, hvor mit forhold til døden stort set var det samme, men efterhånden som jeg blev ældre, tænkte jeg mindre og mindre på den.

Efter bestået optagelsesprøve var jeg blevet optaget i 1. realklasse på Dalum Centralskole, og det var jeg da lidt stolt af.

Så skete der denne sommer noget, som igen lærte mig, at døden er en af livets allermest uberegnelige faktorer.

Skolen arrangerede udflugt for os. Min klasse og nogle andre klasser skulle til Hasmark Strand på Nordfyn. Dengang, det var under krigen, var der ingen benzin og ingen busser, så vi cyklede de 20 km derop, og det var i sig selv en morsom oplevelse for os.

Det var dejligt sommervejr, og der blev arrangeret badning. Jeg var som barn ikke nogen »vandhund«, så jeg havde ladet badetøjet blive hjemme. Som en sikkerhedsforanstaltning satte vores klasselærer, hr. Broeng, drengene og pigerne sammen to og to inden de fik lov at gå ud i vandet. På den måde kunne de holde øje med hinanden under badningen.

Første gang, der blev badet, gik det godt.

Ved anden og sidste badning om eftermiddagen gik det galt. Da børnene var blevet kaldt ind, stod hr. Broeng på strandbredden og tog imod dem. Han havde ikke selv været i vandet. Da alle tilstedeværende var kommet ind, kom der en pige løbende hen til hr. Broeng. Hun havde stået oppe på diget og set ud over vandet under badningen, og nu fortalte hun med meget bekymret stemme, at der endnu var to børn derude.

Det kunne hr. Broeng ikke rigtig tro på, men han stillede hurtigt børnene op, så at han kunne tælle dem, og til sin gru måtte han konstatere, at der manglede et par.

Han så sig hastigt omkring, og da der lå en robåd med årer i strandkanten tæt ved, tog han den og roede hurtigt ud. Vi børn på strandbredden så, hvordan han roede rundt derude. Pludselig kunne vi se, at han havde fået øje på noget, for det gav et sæt i ham. Han drejede båden, lagde årene og trak to bevidstløse drenge op til sig over bådens ræling.

Da han kom ind med de to drenge kom der hurtigt folk til på stranden, og man begyndte at give kunstigt åndedræt.

Der kom ambulancer og en læge til; men efter to timers genoplivningsforsøg, erklærede lægen begge drenge for døde.

Vi var naturligvis alle lamslåede og knust af sorg. To af de store elever kørte med to cykler på hjemturen. De døde drenges tøj lå bagpå. Det var en forfærdelig tur hjem.

De to drenge, der var druknet, hed begge Mogens, men de kom fra vidt forskellige hjem. Den ene kom fra et hjem med mange børn og hvor familien ikke havde det bedste ry. Den anden var fra en familie med kun to børn, og hvor forældrene var meget religiøse. Faderen blev kaldt »Reserve-Jesus«.

Nogle dage efter ulykken var de to drenges familier sammen i et kapel i Odense, da de to kister blev lukket til. Den førstnævnte familie var helt utrøstelige og opløste af gråd, medens den anden familie var alvorlige - men fattede.

Da gik »Reserve-Jesus« hen til den sørgende familie og sagde: »I skal ikke græde over jeres dreng. Han har det godt, hvor han er! Vær taknemmelige for, at I har haft ham som et lån fra Gud«.



Edvard Munch: »Døden i sygeværelset« (ca. 1895). Oslo, Nasjonalgalleriet.

»Reserve-Jesus« var tidligere blevet betragtet som lidt af en original i vor lille by; men denne begivenhed blev omtalt med respekt for hans tro.

Ved begravelsen var der i kirkegårdskapellet i Odense en højtidelighed. Her sang vi Ingemanns salme: »Lyksalig, lyksalig, hver sjæl som har fred«. Den salme lyder i 4. vers: »Tit leged småbarnet i morgensol rød; ved kvæld det lå på lejet så stille og død«. Det var en beskrivelse af, hvad der var sket på dagen for vor udflugt.

Ud over, at jeg naturligvis i mit inderste var rystet over denne begivenhed så skete der også noget andet i mit syn på døden. Jeg havde nu set, hvordan en kiste med en afdød blev grevet meget dybt ned i jorden.

Det gav mig en ny frygt. Hvis man nu ikke var helt død, når man blev begravet eller hvis der stadig var en form for erkendelse tilstede i legemet, så ville det være uhyggeligt at komme ned i en kiste med så meget jord over sig!

Jeg havde dengang set, hvorledes baronerne blev bisat i svære egetræskister i krypten under Langesø Kapel. Min filosofi var, at det måtte være en stor velsignelse at blive bisat på denne måde, men jeg var godt klar over, at jeg i den slægt, jeg var født i, ikke kunne opnå en sådan storhed!

Fem år senere, sidst på året i 1946, blev min mormor begravet. Da min mor stod ved den åbne grav og kastede en blomst derned, sagde hun: »Næste gang er det min tur, mor«. Det gav mig den ubehagelige tanke, at jeg en dag ville kunne sige det samme ved min mors begravelse. Jeg var stadig meget ung, kun 17 år; men jeg forstod, at min dødsdag uundgåeligt ville komme nærmere og nærmere!

Men så skete der 13 år senere en begivenhed, som kom til at løse op for det belastede forhold, jeg havde til min fjende - døden. Gennem min første hustru havde jeg fået hjælp til at blive omvendt til Jesu Kristi af Sidste Dages Hellige. I disse frygtens mange år havde jeg været uvidende om, at det netop var uvidenhed og manglende tro, der havde været mit problem.

Jeg havde været vidende om, at mennesker med tro på Gud, var velsignede med det håb, at de ifølge Gud både skulle blive frelste og leve evigt i himmelsk saglighed. Jeg var bare ikke i stand til at søge at realisere mit liv i en kristen tro på grundlag af et håb, der var afhængig af Guds nåde overfor mig!

Da min nye kirke lærte mig at læse i de hellige skrifter, begyndte jeg at se ind i en for mig helt ny, åndelig verden. Jeg fik langsomt opbygget den evangeliske viden, ved hvilken jeg lærte at forstå, at døden slet ikke er min fjende; men er en del af Guds frelsesplan for alle hans børn. Uden døden ville vi jo alle være bundet til denne jord - i den tilstand, den har nu!

Jeg lærte at kende et helt specialt kapitel i Bibelen. Det er 15. kapitel i Paulus' Første

Brev til Korinterne. Her underviser Paulus på en vidunderlig magtfuld måde om opstandelsen, som er Guds gave til alle mennesker.

Det, som jeg tidligere har manglet af forståelse om dødens væsen, har jeg fundet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Og det primære er jo, at det netop er ved Jesus Kristus at Gud, Faderen, har givet os opstandelsens gave.

Som medlem af kirken har jeg også fået en erfaring, som jeg er meget taknemmelig for. Jeg har flere gange haft den opgave, at være med til at iklæde afdøde medlemmer af vor kirke. Det har været mennesker, som jeg har kendt i levende live. Når jeg så har stået ved det kolde, døde legeme, har det slået mig at alle de egenskaber, som jeg kendte hos den afdøde; de var taget bort! Det har slået mig, at der er fysiske egenskaber og at der er åndelige egenskaber.

De fysiske egenskaber tilskrives udelukkende legemet og dets organer. De åndelige egenskaber er af en »usynlig« karakter. Kærlighed, had og samvittighed er f.eks. åndelige egenskaber, og de bor i menneskets ånd, som tages bort, når det dør.

I dag er det umuligt for mig at tro, at vi mennesker har fået livet, uden at der er en levende Gud, som er fader til vore ånder. Ligeledes er det umuligt for mig at tro, at menneskelivets endemål er en dyb, kold grav.

Apostlen Paulus profeterer jo: »Thi ligesom alle dør i Adam, således skal alle levendegøres i Kristus«.

Jeg er taknemmelig for, at jeg nu har lært min fjende - døden - ret at kende.

Knud B. Andersen



Desværre kan vi kun gengive den farvestrålende brochure i sort/hvid.

Kirkens PR-afdeling påvirker udsendelserne i DR

Børneradioen i DR er for nylig blevet stærkt kritiseret for sin megen latterliggørende og nedvurderende gengivelse af Bibelens fortællinger.

Det har bevirket, at Villy Mølgaard, der er formand for Kristelig Lytter- og Seerforening har kritiseret Danmarks Radio for manglende styring af sine programmedarbejderes arbejde med dette program, der lyttes til af mange børn og unge.

Vor kirkes PR-afdeling har tilsluttet sig denne kritik i form af en henvendelse til Villy Mølgaard, og sammenholdt kan det siges, at tonen er blevet en lidt anden i Børneradioens mandagsprogram med fortællinger fra Bibelen.

Det kan altså nytte at løfte sin røst. Men dermed er alt ikke gjort. Stjernen opfordrer sine læsere til at lytte med mandag kl. 15.00 på P3.

Giv PR-medarbejderen i din enhed besked, hvis programmet igen forfalder til »gamle synder«, så vi gennem vor indflydelse kan bidrage til en sober og alsidig information om grundlaget for vort kultursamfund, nemlig Bibelen. □

FP.



Sognepræst Villy Mølgaard, formand for Kristelig Lytter- og Seerforening.

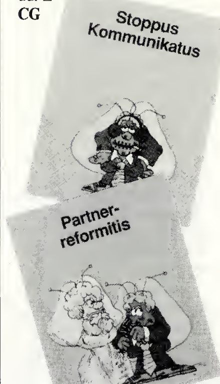
Ægteskabs-bacillen ud på bibliotekerne

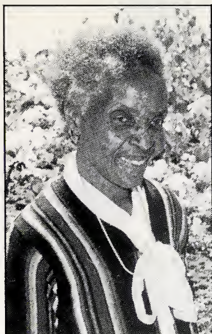
Den danske regions informationsafdeling har fået trykt en lille folder kaldet »Ægteskabsbacillen« i 20.000 eksemplarer, som man vil distribuere til biblioteker i alle de byer, hvor Kirken er repræsenteret.

»Danmark er det land i EF, der har fået det største antal skilsmisser i forhold til befolkningens størrelse«, fortæller regionens informationschef Jens Kristoffersen, der har taget initiativ til at få »Ægteskabs-bacillen« udgivet. »Det er et forhold, at vi som kirke må gøre noget for at ændre på. Derfor vil vi på denne utraditionelle måde søge at nå ud til så mange ægtepar, som overhovedet muligt«.

Til at få de mange foldere bragt ud på bibliotekernes brochurehylder, har regionens informationsafdeling allieret sig med Den Danske Mission, som har givet tilladelse til at missionærerne kan bringe folderne ud. □

CG





Søster Mavimbela skaber fred i Soweto

Søster Julia Mavimbela har præsident Spencer W. Kimballs billede hængende i sit hjem i Soweto i Sydafrika.

»I vores kamp for fred og retfærdighed må vi vide, hvem vore venner er. Denne mand, Spencer W. Kimball, var vor ven. Han var Herrens profet og min«.

Så forklarer hun den betydning som åbenbaringen i 1978 om præstedømmet havde for alle negre.

Det har ført til dåb af mange af Julias venner og bekendte i Soweto, som ligger i udkanten af Johannesburg. Hun tjener som præsidentinde for hjælpeforeningen i Soweto gren samt på mange måder i sit samfund.

Julia Nqubeni blev født i 1917 som den yngste af fem børn. Hendes forældre var lærere, og hendes far døde, da hun var fire. Gennem sin egen uddannelse blev hun bekendt med den analfabetisme som findes blandt hendes landsmænd.

Samtidig med at hun arbejdede tog hun eksamen i psykologi og blev senere en af de første sorte kvindelige rektorer i Sydafrika.

I 1975, seks år før sin dåb, talte hun til en konference for Sydafrikas kvinderåd og sagde:

»Jeg takker Gud, for at han har skabt mig som kvinde. Jeg takker min Skaber, at han har skabt mig som sort, at han har dannet mig som jeg er med hænder, hjerte og hoved til at kunne tjene mit folk«.

»Det kan være en strålende ting at være kvinde. Det er vigtigt for kvinder at være opmærksomme på deres fælles opgave. Det er vigtigt at kvinder står sammen og sammen løfter sig over vore fælles fjender - analfabetisme, fattigdom, forbrydelse, sygdom og dumme, uretfærdige love, som har fået kvinder til at føle sig hjælpeløse og uden håb«.

I 1976 solgte hun sin forretning, som hun sammen med sine fem børn drev videre efter sin mands død. Hun ville tage sig mere af børn og begyndte et haveprojekt med mange ti-årige børn. De fandt et stykke overgroet jord, som de fik lov til at dyrke op, og som ringe i vandet spredte det sig til de voksne, som på denne måde er med til at omdanne Soweto til et givtigt og skønt sted. Det er nemlig ikke blot grøntsager, der dyrkes, for som hun siger: »Hvor der er en blodplet, skal der vokse en smuk blomst«.

Dette arbejde førte sammen med hendes andre aktiviteter med kvindegrupper til at hun gentagne gange blev valgt som præsident for Sydafrikas nationale kvinderåd. Hun har ligeledes grundlagt organisationen »Kvinder for Fred«, som søger at fremme aktiviteter til beskyttelse af den enkeltes bogerrettigheder - især unge menneskers rettigheder«.

I 1981 blev hun døbt på et tidspunkt, hvor det stadig var usædvanligt for sorte og hvide at deltage i fælles aktiviteter. Senere har to døtre og adskillige børnebørn sluttet sig til Kirken.

Søster Mavimbela synger i Johhanesburg stavskor og er præsidentinde for Soweto grens hjælpeforening. Hun er blevet beseglet til sin mand John i templet i Johannesburg i Sydafrika, som hun regelmæssigt besøger. □

(Ensign)

Kirken sender gave til dronningen

I anledning af Hendes Majestæt dronning Margrethes 50 års fødselsdag forærede Kirkens informationsafdeling dronningen et videobånd med Danmarks Radiokors optræden i Tabernaklet i Salt Lake City.

Gaven fra Kirken blev i dagene efter dronningens fødselsdag udstillet på Amalienborg sammen med alle de andre gaver dronningen havde fået i anledning af fødselsdagen. □

CG

81.848 timer

Professor Svend Holm-Nielsen som har været leder af oversættelsesarbejdet på Det Gamle Testamente, fortæller, at oversætterne »løst regnet« har brugt 81.848 timer på arbejdet.

Omregnet til mandetimer vil det sige, at hvis et menneske havde oversat 24 timer i døgnet året rundt, ville det have taget godt ti år, og med en 38 timers arbejdsuge ville det have taget over 50 år at gennemføre arbejdet. Heri er slet ikke medregnet konsulenternes og andres indsats, kun oversætternes! □

To missionærer druknet

To missionærer druknede ved en bådulykke i Guatamala den 3. januar 1990.

Ældste Brian Bartholomew fra Modesto i Californien og ældste Adam Leach fra Laguna Beach i Californien formodes at være druknet. En tredie missionær, ældste Eric Lee Carter fra McMinnville i Tennessee, overlevede ulykken ved at svømme ind til bredden, efter at den båd, de var ombord i, kæntrede på Atitlan-søen.

De tre missionærer tjente i Guatamala City North Mission og var på vej for at fremskaffe en fødselsattest i forbindelse med en dåb. □

Church News.

Farvel og tak

I mange år har mit navn stået trykt i bladet i forbindelse med redaktionen af Stjernen og de sidste 3 år som redaktør af Kirkenyt.

Det har været en stor oplevelse at være med i redaktionen, at være i kontakt med så mange af jer 10 gange om året, vidende at det vi har prøvet at fylde siderne med ville blive læst af jer.

Det er mit håb at det meste har været til glæde. Især har det været en stor oplevelse for mig at »skrive« kirkehistorie i forbindelse med 140 års jubilæet. Det har været helt fantastisk at dykke ned i 1850'ernes Danmark og genopleve svundne dage.

Det er da også med vemod jeg nu siger farvel til en dejlig arbejdsplads, dejlige kammerater og et helt enestående arbejde. Nok har det givet mig til huslejen, men det åndelige udbytte kan ikke måles i penge, det kan måles i styrkelsen af vidnesbyrdet som jeg har fået. Jeg har arbejdet så meget med det der hører Guds rige til, at jeg ved, at dette er Jesu Kristi Kirke. Og jeg er taknemlig for det udbytte som det har givet mig, det giver styrke og begejstring til at fortsætte i en pensionisttilværelse, som jeg håber bliver lige så indholdsrig som de foregående 18 år i oversættelsesvirksomheden.

Så farvel og tak - og på gensyn. □

Jørgen Ljungstrøm.